

Лист Прелата (Червень 2009)

Літургійні свята червня червоною ниткою проходять крізь цьогомісячний лист Прелата, в якому він закликає нас прагнути бути ближчими до Господа в нашому щоденному житті.

10.06.2009

Мої дорогі діти: нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

Вчора ми святкували урочистість П'ятидесятниці, яка цього року

припадає на останній день
травня. Як і в першу
П'ятидесятницю, Мати Божа
допомогла нам приготуватися до
нового вилиття Утішителя.
Розпочинаючи, як і кожного року,
Звичайний літургійний період,
сьогодні ми, проте, можемо
відкрити для себе цілком нове
запрошення до освячення нашого
звичайного щоденного життя,
зітканого з годин праці та
численних подій, пов'язаних з
нашою родиною та суспільством.
Це та реальність, якої навчав нас
наш Отець: зовнішні обставини
нашої праці не змінюються, але, в
той же час, наша праця
змінюється кожного дня завдяки
новій любові, що ми привносимо
до неї!

Наше щоденне життя окреслює
нам поле нашої боротьби, наших
спричинених та підтриманих
ласкою Божою зусиль дедалі

цілковітіше ототожнювати себе з Христом і, в такий спосіб, ставати дедалі кращими Божими синами та дочками. Як пристрасно наголошував св. Хосемарія в одній із своїх проповідей: "коли християнин виконує з любов'ю найнезначніші буденні справи, такі дії переповнюються Божою неперевершеністю. Ось чому я не втомлювався повторювати вам і продовжуватиму знову і знов, що християнське покликання полягає в перетворенні прози буденності на героїчну поезію. Вам здається: Небо й земля зустрічаються на горизонті — насправді ж вони зустрічаються у ваших серцях, коли ви освячуєте своє повсякденне життя." [1] Я досі відчуваю відлуння тої сили, з якою він промовляв "повторюватиму знову і знов", адже наш Отець був великим вчителем, навчавшим словом і власним прикладом, щоб дух,

вкладений Господом в його душу,
міг бути глибоко викарбований і в
нас.

Виконувати наші щоденні
обов'язки з любов'ю до Бога та
ближнього: це і є таємниця
святості, до якої Бог закликає
християн, що живуть та
працюють у вирі сучасної
реальності. Ця дорога можлива
для нас, тому що, як вчить Святе
Письмо, Бог взяв на себе
ініціативу: *ми любимо, бо він
перший полюбив нас.*[2] Я
щасливий нагадати про це на
початку місяця червня, протягом
якого Св. Літургія буде
підкреслювати — в численний
спосіб - любов Бога до Його
створінь. Ми бережно
заглиблювались у розважання цієї
любові під час святкувань
наріжних містерій історії
спасіння: Вочлочення, Страстей та
Смерті Ісуса Христа, Його

Воскресіння та славного
Вознесіння на небо. Протягом
наступних тижнів “Літургія веде
нас до святкування трьох свят, що
мають “синтетичний” характер:
Пресвятої Трійці, Божого Тіла і
Крові та, нарешті, Найсвятішого
Серця Господа Нашого Ісуса
Христа.”[3] Ці дні, такі важливі для
тих, хто визнає себе Божими
синами й дочками, даються нам
як прояв Божої любові до людства
і, таким чином, стають синтезом
усіх спасительних містерій.

В неділю, 7 червня, ми святкуємо
урочистість Пресвятої Трійці. Цим
великим святом Церква запрошує
нас роздумувати над таємницею
внутрішнього життя Єдиного Бога,
який поступово виявляв Себе
через пророків та нарешті
цілковито об'явив себе в Христі.
Вже в Старому Заповіті, перед
Мойсеєм на горі Сінай, Він показав
Себе як *Бог милосердний і*

ласкавий, нескорий на гнів,
многомиловитий і вірний.[4] Це
проголошення було першим
детальним виявленням багатств,
що містяться в імені Ягве,
об'явленому раніше Мойсею.[5] В
той же час, це невимовне Ім'я й
надалі залишається укритим
покровом таємниці. Лише в
Новому Заповіті таємницю життя
Бога було явлено нам з більшою
ясністю. Св. Іван, улюблений
учень нашого Господа, той, чия
голова спочивала біля
Господнього серця під час Таємної
Вечері, писав, натхнений Святом
Духом, що найглибша тотожність
Бога може бути виражена в
одному слові: Любов. *Deus caritas
est*, Бог є Любов.[6] І Він послав
нам свого Сина як промовистий
знак: *Бог бо так полюбив світ, що
Сина свого Єдинородного дав.*[7]

Бенедикт XVI казав, що це ім'я,
Любов, "ясно виражає, що Бог

Святого Письма не є якоюсь
“монадою”, замкнутою на собі та
задоволеною власною
самодостатністю. Це, радше,
життя, що прагне передавати себе,
відкритість, взаємини. Слова на
кшталт “люблячий”,
“співчутливий”, “великий
милосердям” промовляють до нас
про взаємовідносини з тим
наповненим життям Суцим, хто
жертвує себе, хто бажає заповнити
кожен розрив і нестачу, хто хоче
давати та прощати, хто прагне
встановити цілісний та тривалий
зв'язок.”[8] Оскільки він є Любов
за своєю сутністю, наш Бог не є
самотнім Суцим, укритим
нездоланною відстанню, чужим
до людських турбот. Бог є Трійцею
Осіб, настільки глибоко з'днаних
та взаємопрониклих, що вони є
одним Єдиним Богом. "Це
відкриття Бога є цілковито
зображеним у Новому Заповіті
через слово Христа. Ісус показав

нам Бога, єдиного в трьох особах: Бог Любов, Любов Отець, Любов Син, Любов Святий Дух."[9]

Виявляючи нам таємницю свого внутрішнього життя, Бог, виражаючи її в певний спосіб, показав нам своє обличчя. Він повідомив нам, що він бажає запросити нас до дружби з Ним, навіть більше, він бажає зробити нас своїми синами та дочками, учасниками в його Житті. За таких причин літургійне свято Пресвятої Трійці відзначає найвищий вияв божественної Любові. Саме тому Св. Хосемарія радив, щоб усі християни докладали зусиль до пізнання та спілкування з кожною з божественних Осіб. "Навчися поклонятися Отцю, Сину і Святому Духові. Навчися посвячувати себе в особливий спосіб Пресвятій Трійці: я вірую в Бога Отця, я вірую в Бога Сина, я вірую в Бога Святого

Духа — я вірую в Пресвяту Трійцю. Я покладаю надію на Бога Отця, я покладаю надію на Бога Сина, я покладаю надію на Бога Святого Духа — я покладаю надію на Пресвяту Трійцю. Я люблю Бога Отця, я люблю Бога Сина, я люблю Бога Святого Духа — я люблю Пресвяту Трійцю. Це поклоніння потрібно як надприродна вправа, виражена хоча й не завжди у словах, але в порухах серця." [10]

Чи докладаємо ми справжніх зусиль спілкуватися з Богом в такий спосіб? Як ми шукаємо його присутності протягом дня? Чи часто ми замислюємося над тим, що ми є Божими дітьми? Чи намагаємося наслідувати Христа, нашого старшого Брата і нашого Взірця? Чи ми звертаємось до Утішителя в мовчазному воланні, просячи щоб він освятив нас та наповнив апостольською

завзятістю? Чи зростає наша
дружба зі Святим Духом?

Свято Божого Тіла й Крові, 11
червня (що в деяких країнах
переноситься на неділю, 14
червня), допомагає посилити ці
глибокі прагнення християнської
душі. Вказуючи на різні моменти
цього літургійного свята, Святий
Отець так підсумовує його
фундаментальний зміст:

"Передусім ми збираємося навколо
Господнього вівтаря, щоб бути
разом в його присутності; далі,
проходимо процесією, цією ходою
з Господом; і, нарешті, клякаємо
перед Господом в адорації, що
починається вже на Месі та
супроводжує цілу процесію, але
досягає найвищої точки під час
завершальної миті Благословення
Святими Дарами, коли всі ми
підкоряємо себе Тому хто
зглянувся на нас та віддав за нас
своє життя." [11]

Бенедикт XVI пропонує йти цією внутрішньою дорогою не лише під час свята Божого Тіла й Крові, але й протягом всього нашого життя. Хай ми не ослабнемо в нашому намірі крокувати нею протягом наступних тижнів із більшою стійкістю, з дієвим прагненням користатися з ласк, які це свято приносить нашим душам, зі спрагою бути по-справжньому Євхаристичним. Щоденна участь у цьому Святому Таїнстві має стати для нас поповненням нашої духовної енергії, яке спонукає нас протягом дня зберігати дедалі більш звичний та довірливий зв'язок із Пресвятою Трійцею. Молитва перед Святими Дарами допоможе нам зберігати живою та тремтливою нашу любов до Бога та ближнього, зробити її реальною у вчинках братньої турботи, можливо невеличких, але завжди дуже конкретних: щодо нашої родини, наших колег

на робочому місці, наших друзів, тих, з ким ми з тої чи іншої причини стикаємося в житті. Ми знаємо, що наш Отець черпав всі свої сили зі Святої Меси. Отже, коли він мав залишатися в ліжку через хворобу, його перші слова, коли він прокидався були: "Я зголоднів за відправою Меси!"— прагнення, що він виховував щодня.

Згадування про Святі Дари має бути для нас, понад усе, стимулом плекати нашу любов до Бога, в цілковитій відповідності до Божої любові щодо нас. Ми можемо отримати безміру світла, розмірковуючи над особистим досвідом Св. Хосемарії, який, навіть будучи зайнятим поглинавшою його роботою, був завжди близько до Ісуса в Святих Дарах. “Коли б я не входив до каплиці, я спинявся, щоб сказати нашому Господу: Ісусе, я люблю

тебе. Я славлю Отця, Сина і Святого Духа, що перебувають у Святих Дарах зі Святою Людською природою Христа. Бо там де перебуває одна Божественна Особа, присутня уся Свята Трійця. І я “кидаю” декілька ніжних слів (так, начебто я кидаю квітку) до ніг моєї Матері Святої Марії. Далі я не забуваю привітати ангелів, що охороняють Святі Дари вартою любові, поклоніння, спокутування, вшановуючи нашого Господа у Святих Дарах. Я дякую їм за те, що вони перебувають тут кожного дня і кожної ночі, оскільки я можу бути там лише в моєму серці: дякую вам, святі ангели, за те що ви безперервно вшановуєте та супроводжуєте Ісуса в Святих Дарах!!"[12]

Не треба нічого більше. Я впевнений, що роздуми про нашого Отця, що відкриває своє

серце в такий спосіб, спонукає всіх і кожного з нас плекати таку спрагу, таке завзяття, таке палке бажання удосконалювати наше поклоніння Ісусові в Святих Дарах.

Отже, ми підійдемо дуже добре підготовленими до третьої літургійної урочистості, Найсвятішого Серця Господа нашого Ісуса Христа, в якій неосяжність Божої Любові проголошується нам з усією промовистістю. "Коли ми говоримо про Серце Ісуса," писав св. Хосемарія, "ми наголошуємо на незаперечності Божої любові та істинності його обітувань." [13] Чи може він дати нам доказ більший ніж своє Серце, простромлене списом, широко відкрите як запрошення спочити в ньому, знайшовши там притулок під час терпінь та лиха? Ми хочемо, опріч того, принести покуту за гріхи, що

ображають його: наші власні та гріхи безлічі людей, які нехтують можливістю пізнати величність його жертви, за кожного чоловіка та жінку без винятку.

Цього дня ми також розпочинаємо "Рік Священства", який Бенедикт XVI проголосив для Вселенської Церкви з нагоди 150-й річниці смерті Святого Кюре з Арсу.

Докладемо зусиль, щоб заохотити кожного, кого тільки можемо, починаючи з вірних Прелатури та всіх, хто користується з їхньої апостольської праці, перебувати "на лінії фронту" разом з Папою і єпископами, молячись за те, щоб Церкві ніколи не бракувало святих священників.

29 червня, в урочистість Святих Апостолів Петра та Павла, завершиться Рік Святого Павла. Протягом цих місяців, розважаючи життя та вчення

Апостола народів, ми навчилися більше любити нашого Господа любов'ю, що подає нам джерело справжньої свободи. Савл навчився цього по дорозі до Дамаску, коли він побачив Ісуса в славі. З тої миті, "він говорив і діяв спонуканий відповідальністю любові." [14] Він почував себе надзвичайно вільним у свободі любові. "В такому самому дусі," роз'яснює Папа, "Августин сформулював вислів, що згодом став загальновідомим: *Dilige et quod vis fac* , 'люби й роби, що хочеш.' Той, хто любить Христа так, як його любив св. Павло, може справді робити, те що він хоче, тому що його любов з'єднана з Христовою волею і, отже, з Божою волею." [15]

Я не буду коментувати далі інші свята та спомини, що ми їх обходимо цього місяця: свято Непорочного Серця Пречистої

Діви Марії, річниця
рукоположення перших
священиків Справи, літургійний
спомин св. Хосемарії... Кожен з
цих днів може і має стати новим
поштовхом до посилення нашої
відданості Богові та іншим заради
Бога і нашої апостольської
завзятості, що набуває виразу в
конкретних вчинках.

Моліться в моїх намірах, особливо
за початок постійної
апостольської праці Прелатури в
Індонезії, Румунії та Кореї.

Від щирого серця благословляю
вас

Ваш Отець

+Хав'єр

Рим, 1 червня 2009

1. Св. Хосемарія, Проповідь "Палко люблячи світ," 8 жовтня 1967, Бесіди, 116

2. 1 Йо 4:19

3. Бенедикт XVI, Проповідь на свято Тіла й Крові Христових, 22 травня 2008

4. Вих 34:6

5. Пор. Вих 3:14

6. 1 Йо 4:8, 16

7. Йо 3:16

8. Бенедикт XVI, Проповідь на свято Пресвятої Трійці, 18 травня 2008

9. Там же

10. Св. Хосемарія, Нотатки під час медитації, 3 грудня 1961

11. Бенедикт XVI, Проповідь на свято Тіла й Крові Христових, 22 травня 2008

12. Св. Хосемарія, Нотатки під час медитації, 3 грудня 1961

13. Св. Хосемарія, Христос проходить поруч, 164

14. Бенедикт XVI, Проповідь на початок Року св. Павла, 28 червня 2008

15. Там же